

TXELL TERUEL
EN COMÚ PODEM ALT PIRINEU I ARAN

Pressupostos per sortir junts de la crisi

L'acord assolit *in extremis* entre el Govern de la Generalitat i el grup d'En Comú Podem al Parlament el passat 21 de novembre ha permès salvar els pressupostos per al 2022, malgrat la posició maximalista de la CUP –en principi, soci preferent de la coalició governamental– i les reticències de Junts per Catalunya, que hauria preferit que el nostre espai no entrés en l'equació. És evident que tot i les millores negociades per avalar-los, aquests no són al cent per cent els comptes que a nosaltres ens hauria agradat poder tirar endavant, però en l'actual context tenir pressupostos és absolutament necessari per afrontar el futur immediat amb garanties. Els efectes de la pandèmia a la nostra societat requereixen disposar dels mecanismes necessaris per fer-hi front i per poder garantir una sortida de la crisi econòmica i social que tingui en compte a tothom, però especialment a aquells que pitjor ho estan passant.

La crisi de la covid ens ha ensenyat fins a quin punt és important disposar d'un sistema públic de salut robust i ha posat en evidència algunes de les carències que sempre hem denunciat i que ara cal corregir amb partides pressupostàries concretes. Entre altres aspectes, celebrem haver pogut millorar els comptes amb 80 milions d'euros dedicats a la salut mental, un dels camps més oblidats fins ara, i que més demanda ha originat arran del que ens ha tocat viure en el darrer any i mig. També hem de posar en valor els 50 milions que es destinaran a servei públic de dentista o la paga que rebrà el personal del servei de neteja dels centres sanitaris com a compensació per la feina essencial que han hagut de desenvolupar durant aquest període crític. Si bé s'ha reconegut la tasca dels sanitaris des del primer moment, moltes vegades no s'ha sabut apreciar prou la tasca decisiva d'altres professionals a qui la societat i el seu govern també han de valorar com correspon. Des de l'òptica de les Terres de Lleida, l'Alt Pirineu i l'Aran, on els efectes positius globals de disposar d'un pressupost que té en consideració els aspectes socials per sortir de la crisi tindran, com al conjunt del país, un clar efecte transformador, també hi ha aspectes concrets i específics que val la pena tenir en consideració. N'és un clar exemple l'aposta per les rodalies ferroviàries, que han de permetre posar en marxa –per fi– aquest sistema de mobilitat a l'entorn de la ciutat de Lleida, l'única capital de província catalana que encara no en disposa.

Però també és cert que hi ha coses millorables, sobretot mirant cap a les comarques del Pirineu. Si bé sorprèn gratament que dues de les comarques pirinenques (l'Alta Ribagorça i el Pallars Sobirà) siguin les que més inversió per persona rebran en aquests pressupostos, també causa una certa decepció que les proporcions de les inversions no prioritzin prou la millora de

la xarxa de carreteres, el reforç i l'arribada de la fibra a tots els pobles, o l'increment de les inversions en els centres d'atenció primària i els hospitals, així com a les escoles i llars d'infants. La major part de la inversió total en aquests territoris se'n va a les estacions d'esquí. Així, dels 1.145 euros per càpita a l'Alta Ribagorça, veiem que el 67% van destinats a les instal·lacions de Boí Taüll, mentre que dels 1.068 euros que s'inverteixen per cap al Pallars Sobirà, un 24% se'l reparteixen entre les estacions d'Espot i Port Ainé. Per no parlar de la Cerdanya on, amb una inversió per càpita més baixa, de 488,6 euros, gairebé el 80% dels 9 milions d'euros totals es destinen a l'estació de La Molina.

És cert que el sector de la neu i del turisme dels esports d'hivern té un pes econòmic i social molt important a l'Alt Pirineu, però també ho és que per aconseguir equilibrar el territori, frenar el despoblament i garantir l'equitat amb zones amb recursos més diversificats, cal posar més atenció en altres qüestions, com ara –i

tornant als aprenentatges que ens deixa la pandèmia – les inversions en el servei públic de salut. Mentre que es destinarà mig milió a l'Hospital Transfronterer de la Cerdanya i poc més d'un milió a l'Hospital de Tremp, les inversions a les estacions d'esquí s'enfilen per sobre dels 12,6 milions d'euros.

Potser algú podria pensar que tot plegat ja respongués a la lògica d'estar preparant el terreny de cara a invertir en la possible candidatura de Barcelona i el Pirineu per als Jocs Olímpics d'hivern de 2030. Afortunadament, aquesta és una qüestió que també hem pogut concretar a l'hora de donar suport als pressupostos: qualsevol iniciativa d'aquestes característiques no es podrà dur a terme sense escoltar l'opinió del territori, que haurà de pronunciar-se a través d'un referèndum.

En definitiva, Catalunya començarà el 2022 amb pressupostos aprovats per primera vegada en molts anys i això és una bona notícia. Sempre podrien ser millors, i no ens cansarem de posar l'accent en allò que des del territori ens sembla que no s'ha atès suficientment, però la posició responsable i exigent d'En Comú Podem al Parlament garanteix poder mirar la sortida del llarg túnel de la crisi amb optimisme i pensant en tots i totes.

ANTONI GÓMEZ
PRESIDENT DEL COL·LEGI DE CENSORS
JURATS DE COMPTES DE CATALUNYA (CCJCC)

Pimes auditades, pimes competitives

La crisi econòmica originada per la Covid-19 ha incidit en la marxa de l'economia i en l'evolució de l'ocupació. Ara, la recuperació incipient –que esperem que cap nova variant vírica no pugui escapar– justifica algunes reflexions en relació amb la superació d'anterioris crisis de les empreses auditades respecte de les no auditades. En general, les pimes que practiquen l'auditoria dels seus comptes anuals són més resilientes i competitives que les que no ho fan en capacitat de vendes, generació de llocs de treball, rendibilitat i endeutament, entre altres, en contextos de crisi econòmica. Ho conclou l'estudi *L'Auditoria de Comptes en les empreses*, del ICJCE i la Universitat d'Alcalá de Henares, amb la col·laboració del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya en allò relatiu a les xifres pròpies de Catalunya. Per a l'àmbit català i en el segment específic de les pimes, s'han analitzat prop de 16.000 empreses que, entre el 2008 i el 2018, van satisfer les condicions de micro, petites i mitjanes empreses establertes per la Comissió Europea: volum de negoci inferior a 50 milions d'euros; balanç general inferior a 43 milions d'euros; i plantilla inferior a 250 persones. D'aquestes gairebé 16.000 pimes (totes actives en l'actualitat i amb uns ingressos d'explotació superiors a 500.000 euros en els anys 2008 a 2018), un 29,4% audita els comptes anuals i un 70,6% no ho fa.

En concret, les pimes catalanes que sí els van auditar van impulsar l'import net de la xifra de vendes entre 2008 i 2018 el 15,7%, davant el 6,5% de les no auditades en el mateix període, el que representa una diferència de més de deu punts percentuals en les pimes auditades. Encara més, el resultat mitjà va ser 3,9 cops superior en les auditades el 2008, una diferència que es va incrementar a 4,7 vegades el 2018, també a favor de les que auditen els seus comptes. Si ens detenim en aquest guarisme veiem que les no auditades van augmentar-lo en els deu anys el 38% i les auditades un –molt superior– 64,9%.

Les dades palesen els avantatges de l'auditoria de comptes en matèria de transparència per al conjunt de l'economia i també com a factor diferencial que reforça la competitivitat de les pimes i n'impulsa el creixement en moments d'adversitat econòmica. Auditar els comptes augmenta la confiança en elles per part del sector financer, clients, proveïdors i empleats, fet que promou un desenvolupament més eficient dels negocis. Una altra realitat que es mostra és el comportament diferencial de les dues tipologies de pimes quant a la contractació de treballadors. En el lapse comprès entre 2008 i 2018, les auditades van augmentar un 9,9% el nombre de treballadors mitjà, per davant del menor creixement percentual (2,7%) en les no auditades. De les dades extretes es pot concloure també que la rendibilitat de les pimes auditades va ser superior en tot moment (en cadascun dels anys de 2008 a 2018) i que la tendència va ser més acusada (a favor de les auditades) entre 2010 i 2018. En el punt àlgid de la crisi, el 2012, la rendibilitat va marcar el seu nivell més baix: 2,2% (auditades) i 1,6% (no auditades).

D'igual manera és menor el grau d'endeutament mitjà, en les pimes catalanes auditades que en les no auditades. La diferència entre ambdós grups es xifrava en 3,13 punts el 2008 i en 0,41 punts el 2018. Però les pimes no auditades –pel seu major endeutament en cadascun dels anys estudiats– van avantatjar a les auditades en la seva reducció: 10,9 punts i 8,2 punts transcorreguts els deu anys, respectivament. En definitiva, les pimes auditades solen presentar un millor comportament en els paràmetres més significatius en temps de convulsió econòmica.

Auditar els comptes augmenta la confiança per part del sector financer, clients, proveïdors i empleats, un fet bo pels negocis